

När jag för mig själv sökte associationer till Kicki Jeschkes applikationer, som just nu visas på Konstgillet i Boden, hamnade jag ohjälpligt i veckotidningsvärlden. Där brukar läsarna skicka in bilder på sina älskade husdjur. Kloka Undulater delar spaltutrymme med snälla Golden Retriwers ofta lekande med barnbarn. Den i särklass vanligaste djurbilden brukar vara en på en spräcklig katt. Kicki Jeschkes bidrag till den genren är en katt som heter Mitzi. Den återkommer i många versioner i utställningen. Man återfinner den liggande på olika pelare, smygande och nosande. Ett annat vanligt motiv i veckotidningarna är barndomshemmen och hågkomster omkring dem. Jeschkes bidrag till den motivkategorin är de gamla husen runt hennes hembygd i Ånge. Bilderna, som påminner om framlidne hälsingekonstnären Gunnar von Gegerfeldts prismatiskt uppbrutna husmålningar, blir i applikationstekniken någonting som påminner om lapptäcken. En i veckotidningarna synnerligen omhuldad verksamhet där man återanvänder gamla textilier och syr ihop dem till nya.

En annan infallsvinkel till Jeschkes veckotidningestetik är en inbyggd bruksaspekt i bildbyggandet. Hon använder bilderna mer som illustrationer till berättelser än som självbärande utsagor. Det är inget fel i det, många bilder har en sådan koppling men det är lätt att stilkonventionerna tar överhanden i berättarivern.

Jag känner mig väldigt kluven inför Jeschkes bilder. Det finns en tilltalade färgkänsla i det hon gör samtidigt som applikationerna är rena färgläggningar med sömmar som konturerar upp bilderna i avgränsade färgfält. Ett stuk som påminner om barndomens målarbok eller än värre, de sifferförsedda postorderförlagorna som utlovar hemgjorda äkta oljemålningar för hobbyentusiasterna. Om man ville vara vänlig skulle man kunna tala om en slags folklighet. Lättfattliga, och säkerligen mycket populära, berättande bilder som har en lång tradition inom folkloren. Men tradition och konvention är inte samma sak.

Jag tycker att ett av konstens uppdrag är att ha en undersökande hållning. Det är något som jag saknar i den här utställningen.

Bertil Sundstedt